...کلي کیسې

...اوښکو ډکې وې، د ټيکري لاندې يې تور
...ايه ښکارېده، ښه ښېبه يې سترګې هنداري
...ړې اوښکې له سترګو راووتلې، په غريو شوه،
...ولګېدې، بانه يې يو بل کې وروستل، لانده

... کيسې پيل و. که لنډه کيسه، په پيل کې دا
...لوستونکی به د کيسې تر پايه ورسره بيايي.
...، د نهيلۍ علت يې څه و؟ خاوند، ورور يا
...ورباندې رالوېدلې ده؟
...، لوستونکی مجبوره دی چې د خپلو پوښتنو

...لوستونکی پوهېږي چې کيسه څه ده. په بله
...ږی وي چې لوستونکي ته دا ډول پيل په زړه

...سفزي صاحب راغلې ټولې کيسې له تلوسې
... د کيسې په پای باندې پوه نه شي او کيسه

((درزشو...مړه دوړه له خاوروپورته شوه، جمال دلومړۍ ليکې کندې ته ځان واچو...بله مرمۍ يې دسرله پاسه تېره شوه، له ښي اوکيڼ لوري يې نوروملګروځانونه دکندې منځ ته وغورځول، ټولوپه بيړه خپلوټوپکونوباندې ګوتې کش کړې...چمتوشول، خوټول دقوماندان غږته په تمه ول.))

دا برخه مې د يوسفزي صاحب د (بريد) له کيسې څخه راواخيسته. دا تصوير په دې توګه هم ليکل کېدای شوای:

جګړه وه، مرمۍ اورېدلې، جمال د لومړۍ ليکې کندې ته ځان واچاوه.......

خو دې ډول تصوير ته د مړه تصوير نوم ورکولی شو، هغه تصوير چې په (درز شو...) او (مړه دوړه له خاورو پورته شوه) کې شته، په مړه تصوير کې يې درک نه شو موندلی. (درز شو) (مړه دوړه له خاورو پورته شوه) ژوندي تصويرونه دي، لوستونکی د جنګ صحنې ته بيايي او د جنګ د صحنې له ليدلو سره سره، د هاوان د مرمۍ او يا هم د ماين د چاودنې غږ هم راباندې اوروي. دا ډول تصويرونه په ذهن کې ژوندي کېږي، سا اخلي او لوستونکی هم خپل ځان په هماغه صحنه کې احساسوي، چېرته چې د کيسې کرکټر يا کرکټرونه دي.

يوسفزی صاحب د تصوير په جوړولو کې تکړه دی، ژوندي تصويرونه جوړوي، داسي تصويرونه چې د لوستونکي په ذهن کې حرکت پيدا کوي.

د يوسفزي صاحب د کيسو د ژبې يوه بېلګه به د (پاچا) د کيسې له يوې برخې راواخلو ((ماشوم په زاړه ټيم کې مزی واچو، په خړو خاورو يې کش کړ، د سترګو رپ سره د حوېلۍ اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوېلۍ سيوری نه درلود، په منځ کې يې يوازې يوه خېمه ولاړه وه، د هلک له خولې د موټر غږ پورته کېده...هارنډونه يې وهل، بېرته د حوېلۍ بر سرته راغی، لوڅو پښو يې د خاورو رنګ اخيستی و، له رنګه تور مخ يې لمر ته برېښېده.))

ځ[illegible] پېچلو [illegible] او [illegible]صطلاحاتو [illegible] ګرځې[illegible] په دې فکر کې دي چې مغلق او پېچلي کلمات کيسه او يا هم کومه بله ليکنه پياوړې کوي او په دې سره پخپله ليکوال پوه او د ډېرې مطالعې خاوند ښکاري، خوپوښتنه داده چې موږ کيسه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا له پاره ليکو؟ ايا هغوی په دا ډول پېچلو کلماتو پوهيږي؟ ايا د مغلقو تورو کارول هنر دی؟

نه، کيسه د لغاتو ډيکشنري نه ده او نه هم يواځې د پوهنتون محصلين يا استادان کيسې لولي. کيسه د ټولو هغو کسانو له پاره ليکل کېږي چې يو څه لوستی شي. په دې کې باسواده دهقان، د پنځم صنف زده کونکی، د پوهنتون محصل، استاد... ټول راځي، نو د کيسې ژبه بايد ساده وي.

يوسفزي صاحب همدې ټکي ته پام کړی، هغه ژبه يې را اخيستې ده چې ټولو ته د پوهاوي وړ وي، واړه او زاړه وربانديې پوه شي او هېڅوک ونه وايي چې دا (ټکی) نو څه مانا؟

د يوسفزي صاب نثر خوږ دی، لنډې جملې لري او لوستونکی نه ستړی کوي.

ډيالوگونه يې هم لنډ او طبيعي دي، هر څوک يې له خپلې پوهې سره سم غبرولی دی، د کيسو موضوعات يې تر ډېره نوي دي او که ځينې موضوعات زاړه هم وي، نو له يوې داسې زاويې يې ورته کتلي دي چې نوې بڼه يې ورکړې ده. نوې زاويه، په خپله نوې موضوع ده.

د ((سلگۍ)) په کتاب کې راغلې ټولې لنډې کيسې ښکلې او له پيغامونو ډکې دي. که يې په هره برخه بحث وکړو، نو کتابونه پرې ليکل کېدای شي، په دې کيسو کې زموږ د خلکو ناخوالې انځور شوي، هغو ستونزو ته اشاره شوې چې همدا اوس موږ ورسره مخ يو. يوسفزي صاحب همدا ستونزي د هنر په جامه کې رانغاړلې او په ښه توگه يې انعکاس ورکړی دی.

ويې لولئ او خوند ترې واخلئ!.

د ښاغلي يوسفزي صاحب د لا برياوو په تمه

په درنښت

نصيراحمد احمدي

۲۸-۲-۱۳۹۴

د يوسفزي سلگۍ

د ښاغلي عزيزالدين يوسفزي د لنډو کيسو ټينبې ده له خپل چاپېريال نه راټولې کړي او په هره يوه کې د ده د اوسني چاپېريال انځورونه وينو!

ده لنډې کيسې ربنتيا هم لنډې ليکلي.د دغو کيسو په لوستو سړی پوهېدی شي، چې ده د کيسې په شاوخوا کې څومره نورې خبرې لوستونکو ته پرېښې او يوازې يې غټ غټ ټکي ترې راليکلي دي.

په کيسه کې يوه پېښه په مينه او په زړه پورې ډول بيانول د ټولې کيسې اصلي منځپانگه په ډاگه کوي. پېښه د موضوع په انتخاب پورې اړه لري او موضوع د ذهن د منلو خبره وي؛ډېر خلک هره ورځ داسې پېښې گوري، چې کيسه وي، خو ليکلې کيسه بيا د هر ذهن کار نه وي، ښاغلي يوسفزي ته خدای خلاق ذهن ورکړی، ځکه خو يې له خپلو ليدنو کتنو کيسې جوړې کړي او د خپل وخت د چاپيريال يو ډول گزارش يې په ادبي ژبه وړاندې کړی دی.

ما دده زياتره کيسې ولوستې. لنډې دي، د کيسې پيل يې خوندور دی، کرکټرونه يې راڼه دي او په ابهام کې نه دي. ان له پيله ورسره تلوسه ملگرې وي.خبرې اترې په کې ډېرې اضافي نه دي او له سيمه ييز طرز فکر سره ښې برابرې دي.له کيسې نه زېږدونکی خيال يې هم روڼ دی.لوستونکي ته که څه پرېږدي هم، نو د هغه ذهن په کې نه بنديږي. د اوسنۍ لنډې کيسې له تعريفونو سره سم د ده زياتره کيسې يو مناسب وروستی تمځای يا اوج ټکی لري، چې لوستونکی له اړتيا سره سم ژور سوچ ته اړباسي او په پای کې دا چې د کيسو په ليکنه د ژوندانه لپاره يو ښه پيغام وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي.

ددې ټولګې پیل له داسې کیسې شوی، چې زموږ د بې تعلیمه ټولنې یو ښه انځور راښیي.«تعلیم» کیسه زموږ د ژوند کیسه ده. موږ ولې تعلیم نه لرو؟ ولې مو مېرمنې په داسې یوه حالت کې دي، چې د ټیلفون کولو وسه هم په کې نه شته.دا یوه مېرمن نه ده، پوره ولس دی او په هر ځای کې له داسې یوه حالت سره مخ دي، چې نیم ژوند هم ورته نه دی پاتې.د دې کیسې پای هم په داسې یوه انداز شوی، چې لوستونکی فکر کوي، لیکونکی به ګنې نورې خبرې هم لري.اوس – اوس د کیسو همدا بڼه ډېره مناسبه ده، چې لږه کیسه ویونکي ته هم پاتې شي او د پښتو متل له مخې « په نیمه یوه شي!»

دویمه کیسه هم زموږ د اوسني ترافیکي نظم یوه ځنډه راښیي، چې موږ له دغې ژوندنۍ اړتیا سره څه ډول چلن کوو!؟ که څه هم په دغه کیسه کې به ځینې مکالمې اضافي ښکاري، خو په عمومي توګه کیسه دومره لنډه ده، چې دا په کې نه معلومېږي!؟

ورپسې یوه ډېره لنډه کیسه لولو، چې اوس – اوس دغو کیسو ته« کیسه ګۍ» وايي.دا زیاتره د انټرنیټ د وخت کیسه ګۍ دي، چې په لنډ مهال کې دود شوي.ان کله کله د نامسلکي لیکوالو په دغو ډول لنډو کیسو پېښېږو. دا ډول کیسې نو بېخي لنډې دي.معلومېږي، چې انسان له یوې نه بلې ورځې ته څومره د لنډون په منډه سر دی.دا یې ښې بېلګې دي.د کیسه ګۍ ټکی هم اوس– اوس دود شوی، خو ما دا ټکی یو ځل مخکې د ارواښاد قلندر مومند د لنډو کیسو ټولګې (ګجرې) په سریزه کې کتلی و.دا سریزه د ارواښاد کامل مومند وه. کامل صیب د یوه انګلیسي لیکوال N.U.KOK له خولې یوه کیسه ګۍ لیکلې وه، چې داسې وه:

« د اور ګاډي په ډبه کې یوه ښاغلي خپل ملګري ته ووی:

- زه په ارواوو (ارواحو) عقیده نه لرم!

خوا کې ناست ملګری یې ووی:

- ښه، عقیده نه لرې!!»

ښاغلي کامل دې ته« کیسه ګۍ » ټکی کارولی، خو دا ټکی ماته تردې هم پخوانی ښکاري. په پښتو فوکلور کې ډېرې نورې وړې کیسې هم شته، چې زموږ ښځینه یې د کیسه ګۍ په نومونو یادوي. په هره توګه مطلب مې داو، چې په لنډو کیسو کې اوس نورې لنډې کیسې هم راوتي دي. ښاغلی یوسفزی یې وخت ناوخت په فیسبوک پاڼه خپروي.دا کیسه ګۍ «ازادي» یې هم غالباً اول ځل همدلته خپره کړې.که څه هم دا د ښاغلي کاک غوندې هومره لنډه نه ده، خو په همدې ډول کیسو کې د ګڼلو ځای لري.

ددې کیسه ګۍ پیغام خو نور هم جوت دی، خو یوه خبره ده، چې د عسکر او د تورې د خاوند مقابله که اوسنۍ خبره وي، نو بیا خو لږه ګډوډه ده او که پخوانۍ وي او اوس لیکل شوې وي، نو بیا به پرې د «خو» ګوته اېښول لږ ګران وي.خو ده په روڼوالي کې خپلې اوږې سپکې کړې او ګزارشي بڼه یې ورکړې، چې په محتویاتو یې، دی څوک نه شي ملامتوی!!

د «لور= Daughter)کیسه هم لنډه ده، زموږ د پښتني ژوند اوږد داستان په کې پروت دی.د پلار د څېرې انځورنه او بیا ورپسې د لور د ارماني ژوند د یوې ځنډې لیکل خواږه دي. په دې کیسه کې که لور د سپینو ویښتو پر ځای د تورو ویښتو والا وای، لابه دلچسپه وه. په کیسه کې ممکن ځینې لوستونکي هغو ته پاتې کیسه درک نه شي کړای، خو په خپله د کیسې اوسنی پلاټ هم یو بلا پیغام لري.

«سلګۍ» کیسه هم زموږ د ژوند یو اوږد ځوروونکی داستان بیانوي، چې پلرونه له لوڼو سره او یا په بله ژبه نارینه له ښځینه وو سره څه څه نه کوي؟ ددې کیسې پیغام تر نورو ډېر روښانه اواسانه دی!

د «اوښکه» کیسه هم کیسه ګۍ ده، چې د پښتني ښځینه وو د محرمیت او محرومیت داستان ژاړي او په زړه پورې ده.

«برید» کیسه هم د وطن د وياړونو د یوې برخې کیسه ده، چې څه وړ موږ له نورو سره لاس په ګریوان یو.

ورپسې د «پاچا» کیسه هم زموږ د اوسني خواره واره او بې باوره ژوندانه یوه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانښيي.

بیا د «چوپتیا» کیسه ګۍ هم له آره یوه غټه کیسه ده، خو ده په ډېر مهارت وړه کړې، که نه دا هر یو، ماشوم او مور په ډېر تفصیل بیانېدی شول.

«ښکلا»، « زه بدلنه نه یم» او «حواله» ددې ټولګې وروستۍ درې کیسې دي، چې هر یوه د بیان خاص انداز لري او لوستونکی ډاډمنوي، چې ښاغلی لیکوال عزیزالدین یوسفزی به زموږ د اوسنیولنډو کیسو یو وخت نوموتی لیکوال وي- که خیر وي - او ورسره به موږ ته له زړه وړونکو خبرو ډکې کیسې په اوسنیو لنډو کیسو او لا لنډو کیسو (کسیه ګیو) اړوي.

یوسفزي ته دې خدای همت ورکړي، چې د پښتو ژبې د هنري نثر لیکنې ډګر ته په خوشاله زړه راننوتی. او ذهن وفکر یې د کیسې په شان د ژور سوچ خبرو ته وزګار کړی دی.

دده په هره کیسه ډېرې خبرې کېدی شي او ولې به نه شي کېدی، چې زموږ اوسنی ژوند له جګړو، ننګونو، ناوړه دودونو او له ګنو نورو ستونزو ډک دی او داستونزې د زیاترو ترمنځ ګډې دي. یوازې یو کیسه لیکونکی کړای شي، دا ډول چاپیریال په ادبي لفظونو کې وکاږي.

زه ښاغلي یوسفزي ته ددې لومړنۍ هڅې مبارکي وایم. که یو نیم ځای دی چرته ښوییدلی هم وي، خو اوس ورته له نیوکو نه هڅول ډېره ګټه لري. ژوند یې لا په مخکې دی، څو کاله وروسته به په خپله پوه شي، چې کوم کاره ځایونه باید سم کړي.

ټولو ته له مینې او درناویو سره

محمد داود وفا

جلال اباد

۲۰۱۵.۵.۱۹

۱۳۹۴.۲.۲۹ل

زما کیسې

ماشومتوب ښکلی وي،د ملي بس له کړکۍ مې سر ایستی و،مور ته مې ژړل او په لاندې سرک کې روان نور موټرونه مې ترې غوښتل. لاره بنده وه،ملي بس د ماهیپر پورته سر کې ولاړ و،لاندې سرک کې موټرونه کوچني ښکارېدل،په یو تونل به ننوتل او له بل به ووتل؛نو ځکه له پورته د هغې ساحې تصویر راته د ماشومانو د لوبو میدان و. دا مې د ژوند د لومړي پړاو لومړنی تصویر دی او په ذهن کې مې تر اوسه پاتې،چې په یاد راوړلو یې اوس هم ترې خوند اخلم.

خبره مې پر تصویر رایاده کړه،د کیسې په ټولو توکونو کې مې د تصویر ترسیمول ډېر خوښیږي،کېدای شي دا مینه به مې د هماغه ماشومتوب له وخته راسره مله وه،له مشرانو مې کیسې اورېدلې،کله به چې کوم مېلمه موږ کره راغی؛نو زما تمه به ترې دا وه،چې یوه کیسه پیل کړي،بیا به مې په مینه اورېده،کله به چې خپلوانو کره مېلمانه شوو؛نو د کیسو پنډ به مې له خپلو همزولو ماشومانو سره خالي کړ.

د ښوونځي له دورې سره مې د کیسه ییزو لیکنو سره مینه یوه پر دوه شوه،کتابونه او مجلې به مې د کیسو لپاره ډېر خوښېدل،بیا داسې وخت راغی چې د لومړي ځل لپاره مې د یوې کیسې موضوع په ذهن کې پیدا شوه،د لیکلو کوښښ مې وکړ،یو څه بریالی شوم،کېدای شي دا به مې د کیسو سره د ډېرې مینې او د کیسو د ډېرې لوستنې وجه وه،په هر حال،ملګرو مې ډېره خوښه کړه،ښوونکو وهڅولم،سر له واره مې په مجله کې د خپرېدو لپاره ورکړه او خپره شوه.

کیسه لیکل مې په مینه پیل کړل،کوښښ مې دا و،چې د لوستونکو د نیوکو لړۍ لړه راکمه کړم؛نو ځکه به مې یوه کیسه په ډېر ځنډ کې لیکله،لنډه دا چې دې مینې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبیاتو پوهنځي ته کش کړم،دلته مې په مسلکي ډول لیکوالي ولوسته،خپلې لومړنۍ نیمګړتیاوې مې تر ډېره پورې سمې کړې.

دا چې (سلگۍ) زما د لنډو کیسو لومړنۍ ټولګه ده،د خپربدو بیړه مې ورته هېڅکله نه ده کړې،چې دې خبرې ته خپلو استادانو هم متوجه کړی یم،ما هم صبر کړی،تر څو داسې یوه ټولګه چاپ ته تیاره کړم،چې د خپربدو وړتیا او ارزښت ولري.

د کیسې موضوعات مې له خپلې ټولنې رااخیستي،هدف مې د (ادب،د ادب لپاره) څخه ډېر لېرې دی،بلکه د (ادب،د ژوند لپاره) تر سرلیک لاندې مې خپل قلم څرخولی؛نو هیله لرم چې زما دا هڅې د خپلې ټولنې د دردونو دوا شي!.

اوس یې وخت دی چې له خپلو دوو داسې مشرانو ملگرو څخه د زړه له تله مننه وکړم،چې دا ټولګه د همغوی هڅونو او لارښوونو ستاسو په لاسونو کې کېښوده،په خپلو ښایسته لیکنو یې لا ښکلې کړه،قدرمن نصیراحمد احمدي،چې تر اوسه زما نالیدلی استاد دی،کتابونه یې د کیسه لیکنې لپاره زما ښوونکي او لارښوونکي دي،چې هم یې وخت ناوخت د فیسبوک او بریښنالیک له لارې راته خپلې نېکې لارښوونې راکړې.

بل هغه چا چې په دې لاره کې یې راته تر هر بل چا ډېر لاس نیوی کړی،په دې مسلک یې لا وپوهولم،زما ښاغلی استاد پوهنمل محمد داود وفا صیب دی،چې تل یې د یو ملگري په ډول راته په دې برخه کې ښې مشورې راکړې. همدارنګه خپلو ټولو ملگرو ته یو ځل بیا کور ودانی وایم،چې ددې ټولګې په خپربدو کې یې راسره هر راز مرسته کړې ده،د منې الفاظ مې دې تاسو ته لاپیاوړي وي،بې تاسو دې نه شم!.

امین

درنښت

عزیزالدین یوسفزی

۱۵-۳-۱۳۹۴

لغمان - عمرزیي

تعلیم

ماشوم چغې وهلې... ښځې خپل ټیر ته جوخت نیولی و، په حویلۍ کې یې ښکته او پورته گرندي گامونه اخیستل، نرۍ کړیکو ټول کور په سر اخیستی و، د ښځې په لاس د تاو شوي اوږده مزي له څوکې مبایل ټال خوړ.

د برنډې په څنډه شین پلاستیکي ترموز ایښی و، ښځه ورتاوه شوه، تر څنګ یې ښیښنه یې گیلاس ته لاس کړ، ماشوم غلی شو، شېبه وروسته گیلاس له نیمایي اوبو ډک و، د ماشوم خولې ته یې نږدې کړ، هغه مخ واړو، بیا یې کړیکه کړه، ښځې بېرته گیلاس کېښود، له برنډې لېرې شوه، د ماشوم په تندي یې لاس کېښود، سره تبه یې درلوده، په اوږه یې واچو، ورو ورو یې خوځاوه، خو د هغه ژړا ونه درېده، له اوږې یې بېرته لېرې کړ، له غومبورې یې ترې مچه واخیسته، شونډې یې اوږدې کړې، په معصومانه انداز یې وویل:

ـــ بس نو... دغه ده، اوس دې پلار جان راځي.

ماشوم لا هماغسې ژړل، ښځې د لوی ور په لور سترگې واړولې، ور بند و، موبایل یې مخته پورته کړ، په توکمو یې گوتې کش کړې، ښه شېبه یې ورته سترگې نیولې وې، پدې کې لوی ور گرپ کړ، ښځې ور وکتل، له وره یو کوچنی هلک راننوت، شاته یې د ښوونځي بکس ځوړند و، ښځه ژر ورمخته شوه، هلک وویل:

ـــ سلام علیکم مورې! وروړک مې ولې ژاړي؟

ښځې د سلام ځواب ورکړ، خو هلک بیا وار ونیو:

ـــ د کوڅې هاغه سر ته یې ژړا راتله.

ښځې موبایل هلک ته وړاندې کړ، په وارخطایۍ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــــ هله پرهده(فرهاده)! ژر شه، پلار ته دې زنگ ووهه، خدای دې نه کي... ورور دې له تبې مړ شو.

هلک د ښځې له لاسه موبایل واخیست، په تېزۍ یې د توکمو په سر گوتې کېکاږلې، ژر یې غوږ ته نږدې کړ، یوه شېبه غلی و، بېرته یې ښځې ته موبایل ونیو:

ــــ هه! زنگ ورغی.

ښځې موبایل غوږ ته پورته کړ، له مقابل لوري نارینه غږ شو:

ــــ هلو!!

ښځې ځواب ورکړ:

ــــ هلو د پرهد پلاره!

ــــ اورم یې، خیرت دی؟

ښځې ماشوم ته وکتل، غلی و، سترگې یې پټېدلې، بېرته یې موبایل خولې ته نږدې کړ:

ــــ د عابد سره تبه ده، له صبایي نه په یوه چغه دی.

له مقابل لوري بېرته غږ شو:

ــــ نو ولې دې وخته نه خبرولم؟

ښځې ژور اسویلی وکړ:

ــــ کاش چې ما ام تعلیم کړی و، وخته به مې زنگ در وهلی و.

پای

سور رنگ

په موټر کې ناستو کسانو شور کړ، یوه چیغه کړه:

ــــ استاده! لږ ورو ځه...داځه کوې!؟ که په ژوند تنگ یې، موږ خو نه یو کنه..

له وروستۍ چوکۍ بل غږ کړ:

ــــ هو استاده! رښتیا وایي، لږ ایطیاط کو.

دموټروان (استاد) تندی گونځې شو، له ځانه سره وبنړېده، څوشېبې په موټر کې چوپه چوپتیا شوه، ناستو کسانو بېرته له یوبل سره خپلې خبرې پیل کړې، تر څنگ مې، ښیښې خواته دنگ، نری ځوان ناست ؤ، مخ یې ماته راواړو، په غټو تورو سترگو یې وړې سپینې عینکې وې، نرې برېتونه یې درلودل، ږیره یې لنډه وه، راوړاندې شو، ورو یې راته وویل:

ــــ ډرېور ته دې پام دی!؟

زر یې بیا وویل:

ــــ غوصه ام لا دی دی، که اوس ورنه په سړک کې دترافیکي نښو پوښتنه وکې، یوه بم جواب نکې.

ومې ویل:

ــــ بې ازموښې یې لېسانس جېب ته کړی، څه غم یې کئ.

ځوان بیا وویل:

ــــ کاش اډه کې پرې پوه وم، که خو ورسره راغلی وم.

پډې کې مخکنې کس چیغه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــــ مخې ته وګوره استاده!!...

له چيغې سره په سړک کې دټايرونو دسولېدو غږ پورته شو، مونږ يودم په مخکنۍ چوکۍ لاسونه ولګول، د ټايرونو سوځېدونکی بوی مو حس کړ، په موټر کې شور جوړ شو، دټولو غاړې اوږدې شوې، په ډرېور يې چيغې کړې، موټر مو مخامخ ټېلرته نږدې شوی ؤ، ټېلرهم تر خپلې وسې قابو شوی ؤ خو زر تړې يو ډبل، غټ او برېتور ډرېور ښکته شو، زمونږ خواته راغی، په غوصه يې وويل:

ــــ ته ډرېور يې يا(...)!!؟

پدې کې زمونږ ډرېور وربښکته شو، غوښتل يې چې دملامتۍ سربېره، ورسره جګړه هم وکړي، خو مخکنی کس زر ورپسې ښکته شو، دټېلر ډرېور مخ ته ودرېد، په مؤدبانه انداز يې ورته وويل:

ــــ خير دی استاده!.. ملامتي زمونږ وه، ستادې کور ودان وي چې په مونږ مخامخ رانغلې.

داخل دټېلر ډرېور له غوصې پرته وويل:

ــــ ګوره وروره! ايتاسو ټولو دمرګ و ژوند مسوليت په غاړه لري، لږ ايطياد دې وکي.

بيايې په سړک کې سپينې کرښې ته لاس ونيو او ويې ويل:

ــــ ده ته بايد متوجې شي چې بل موټر نه مخکې نه شي اوپردي لاس ته وانه وړي.

شېبه وروسته بېرته په خپل موټر کې ناست وو.

د ډرېور رنګ الوتی و، خو هېڅ يې له خولې نه وتل، يوه پرې غږ کړ:

ــــ استاده! اغه دې ندي اوربدلي چې...(ايطياد دژوند سرمايه ده).

له شاته چوکۍ نه بل غږ کړ:

ــــ استاده! که اره ورځ دې امدا حال وي؛يقين نه کوم نوره سورلۍ درسره رايشي.

پدې کې ډرېور موټر غاړې ته ودرو، په غوصه يې مخ راواړو، ويې ويل:

ــــ داخو اغه پخوانی ميلي بوس ندی چې په يوه ورځ کې بم نشو رسبدی...دې ته

مرسيدس وايي، بايد تېز لاړ شي.

يوه ځواب ورکړ:

ــــ خير غواړه استاده! ار څه نه خير بېتره ده.

ډرېور بېرته موټر روان کړ، نور هېچا ورته څه ونه ويل، ځکه چې خبرو او نصيحت پرې اثر ونکړ، يواځې دا مو غوښتل چې اوس په خير ورسېږو او بس.

ترڅنګ مې ناست ځوان راباندې غږکړ:

ــــ وبښئ! يو ساعت کېږي چې خواپه خوا ناست يو، خويو دبل په نومونو نه يو خبر.

موسکی شوم، نوم مې ورته وښود او زياته مې کړه:

ــــ او ستاسو!؟

ــــ زما نوم کريم دی.

ځوان موسک شو، بېرته يې له ښيښې دباندې سترګې سيخې کړې...لېرې غټ اولوی غرونه پراته ول، لمنې يې سيند ته ښکته شوې وې...شنې ښکارېدې، سيند له اوبو ډک روان ؤ...څپې يې سپينې اوجګې وې، د سيند دې غاړې ته ښکلې شنه پټيان ښکارېدل، کله کله به مو تر سترګو يو، دوه موټر تېر شول.

کريم خپل ورغوی له ښيښې اوولېست...شېبه وروسته يې بېرته مخ راواړو، شونډې يې له نريو برېتونوسره وخوځېدې:

ــــ دوه کاله بعد مې داښکلې هوا حس کړه.

زر مې وويل:

ــــ ولې؟ لکه چې خارج کې وې؟.

کريم بېرته لاس له ښيښې راټول کړ، ويې ويل:

ــــ هو!.. په ترکيه کې وم، دطب پوهنځی وايم، په کلنۍ روخصتۍ راغلم او...

دکريم خبرې لا خلاصې نه وې چې مخکنۍ کس چيغه کړه، له چيغې سره مو زورور ټکان وخوړ، تر غوږ مې دښيښې دماتېدو اواز اويو غټ درز شو...په ځان پوه نه شوم، په سترګو مې تياره خوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېبه وروسته مې په سر درد احساس کړ، سترګې مې نه خلاصېدې، خودخلکو اوموټرونو شور مې ترغوږ کېده، په ډېرې ستونزې مې سترګې خلاصې کړې، ځمکه راباندې تاوېده، هرڅه راته تت ښکارېدل، خو ورو ورو هر څه روښانه شول، دسړک په غاړې غټې تيګې ته تکيه وم، مخامخ مې وکتل...زمونږ موټر سرچپه پروت ؤ، ترڅنګ يې بل مرسيدس په بغل لوېدلی ؤ، دسړک دواړو خواوو ته ډېر موټر ودرېدلي ول، له دواړو جنګېدلو موټرونو نه خلک چارپېره تاوېدل، چا موبايل غوږ ته نيولی ؤ... او نورو به د موټرونو له منځ نه يو يو کس راوويست، په دې کې مې سترګې په کريم ولګېدې چې له ما نه لږ لېرې پروت ؤ، سترګې يې پټې وې...په تندي يې سرو وينو لارې کړې وې، له نريو برېتونو يې تېرې شوې وې، سرته يې په وينو ککړ دستمال ايښی ؤ، ترڅنګ يې دسپينې وړې عينکې ټوټې پرتې وې...

کوښښ مې وکړ چې پورته شم، خو ښې پښې مې حرکت ونکړ، نری درد يې وکړ...لاندې مې ور وکتل، پايسه مې په وينو سره وه، زر مې پورته کړه...دزنګون لاندې غوښه څيرې وه، دهډوکي سپينه څوکه ترې راوتلې وه.

په دې کې يو څوک مې ترڅنګ راغی، لاس کې يې د اوبو بوتل ؤ، زر يې راته په خوله کې راکړ، يو ګوټ مې ترې وکړ...دامبولانس غږ شو، بوتل مې بېرته ولاړ کس ته ونيو، ولاړ کس زر ووېل:

ـــ اغه دی...امبولانس راغی، الله به خير کې.

له امبولانسه دوه کسانو رامنډه واخيسته... سپينې جامې يې پرتن وې، دواړو سپينه اوږده اوسپنيزه تخته نيولې وه، لومړی کريم ته ورسېدل...دواړه کېناستل، يوه دکريم غاړې ته لاس نږدې کړ...خو بېرته غلي پاڅېدل، يوه سپينه ټوټه پرې خوره کړه.

زما تر څنګ ولاړ کس راټيټ شو... اوږه يې رالاندې کړه او دامبولانس خواته يې روان کړم، پدې کې مې سترګې دسړک دغاړې په ترافيکي لوحې ولګېدې...دايروي شکل يې درلود، په دايره کې ددوو خواپه خوا موټرونو رسمونه ول...ښې يې تور، خوکيڼ لوري ته په سور رنګ کښل شوی ؤ.

پای

آزادي

خرپ شو...د عسکر له سر نه اوسپنيزه خولۍ ولوېده، توره په لاس زلمي (الله اکبر) کړ، د زلمي مخ ته د خړې درېشۍ لرونکي عسکر له غاړې وينو داره وکړه...په خړه خاوره د سرو وينو ليکه ولوېده، د عسکر سترګې رډې ووتې، ګېلېټۍ (ټوپک) يې له لاس نه ځوړند شو...سمدستي شا ته ولوېد، فضا دوړو نيولې وه، د ځمکې سر په وينو او خړو درېشيو رنګ و...

له هرې خوا د (الله اکبر) چغې شوې، زلمي شاخوا وکتل...ځوانانو ملاوې په څادرونو تړلې وې، په سرونو يې سپين دستارونه تاو ول، توري يې په وينو سرې برېښېدې...زلمی موسک شو، توره يې د اسمان لور ته نېغه کړه، څوکه يې وبرېښېده...له خولې يې لوړه ناره پورته شوه:

ـــ ازادي!!!...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور

هېنداړې ته ودرېدله، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، د ټيکري لاندې يې تور وېښتان وتي ول، يو يو سپين په کې له ورايه ښکارېده، ښه شېبه يې سترګې هنداړې ته نيولې وې، د مخ د ګونځو په ليدو يې مړې اوښکې له سترګو راووتلې، په غريو شوه، پورته يې وکتل، سترګې يې په تورو تيرانو ولګېدې، بانه يې يو بل کې وروستل، لانده شول...

په غټ نارينه غږ يې ټکان وخوړ:

ـــ فاطمې لورې!؟

جلۍ ژر په اننګو ګوتې کش کړې، غږ يې کړ:

ـــ دلته يم ابا! درغلم.

له کوټې ووته، د حويلۍ منځ کې په زاړه فرش باندې سپين ږيري سړي پيتاوي ته ډډه وهلې وه، فاطمې ژر وويل:

ـــ ستړی مه شې ابا! لکه چې بازار ته نه وې تلی!؟

سړي لونګۍ ته لاس کړ، بغل ته يې کېښوده، ويې ويل:

ـــ نه لورې! نه وم تلی.

ډبلې ګوتې يې په خپلې لنډې سپينې ږيرې کش کړې، بيا يې زياته کړه:

ـــ حاجي تور خان پوزې ته راوستی يم، نور يې راته حوصله تمامه کړې.

فاطمه هماغسې غلې ولاړه وه، لاندې ځمکې ته يې کتل، پلار يې خپلې خبرې وغځولې:

ـــ خير...زما نوم ام لونګ دی، که بيا يې راياده کړه، نو زه به يې ام خوښ شم.

***

په حويلۍ کې د ولاړې غټې ونې څوکه د مازيګر لمر ژېړه کړې وه، فاطمې په نغري اېښې تور چای جوش ته لاس کړ، پلاستيکي لوټکه يې ترې ډکه کړه، د برنډې په څوکه يې کېښوده، غږ يې کړ:

ـــ ابا! اودس ته مې درته اوبه راوړې.

لونګ له کوټې راووت، فاطمې ته يې وکتل، نغري ته ناسته وه، ويې ويل:

ـــ خير ويسې لورې! بې له تا خو زه هېڅ يم.

فاطمه موسکۍ شوه، وچ لرګی يې نغري ته ننه ايست، غلې وه، لونګ له سره لونګۍ لرې کړه، د اشدارې په راوتلي مېخ کې يې وځړوله، کېڼ لاس يې په پکه ککرۍ تېر کړ، لوټکې ته نږدې شو، دواړه لستوڼي يې تر څنګلو بډوهل، کېناست، بيا يې وويل:

ـــ دې خلکو ته دې خدای هدايت وکي، زما حال ته نه ګوري، بيا ام راته رامنډې وهي.

فاطمه نغري ته ټيټه شوه، مړو سکروټو ته يې مخ وړاندې کړ، په شونډو يې پوکی وکړ، سترګې يې تنګې شوې، له تورو سکروټو لمبه پورته شوه، بېرته په نښېدو يې د لوی ور زنځير شرنګ کړ، شاته يې وکتل، پلار يې د ور پر لور روان شو، لستوڼي يې ښکته کول، فاطمې بېرته نغري ته مخ واړو، د تور ديګي لاندې سره لمبه تاوېده، خو ژر يې بېرته لوی ور ته وکتل، له پلار سره يې له ونې ټيټ، ډنګر سړی راننوت، ژر پاڅېده، د هغوی مخې ته لاړه، په مسکا يې وويل:

ـــ ماما جانه! سلام عليکم، ستړی مه شې.

سړي په سر مچ کړه، ځواب يې ورکړ:

ـــ ژوندۍ اوسې فاطمې بچۍ!

شېبه وروسته په برنډه کې لونګ او له ونې ټيټ سړی ناست و، فاطمې له نغري ديګی لرې کړ، بېرته يې تور چای جوش کېښود، د برنډې په لور يې وکتل، د هغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې يې اوربدای شوې، له ونې ټيټ، ډنگر سړي ووېل:

ـــ گوره لونگه! خور و لور به ترڅو د پلار په کور ناسته وي، پرېږده چې خپل ژوند جوړ کي.

لونگ يې ژر په خبرو کې ولوېد:

ـــ خه نو معلم صيب! لکه چې حاجي تور خان ته ام په کراره پرېښبودې!؟

معلم فاطمې ته وکتل، کوټې ته ننوته، بېرته يې ځواب ورکړ:

ـــ لونگه! همدومره ظلم بس دی، نوره خوارکۍ په زړېدو ده، هسې ام حاجي تور خان لا دومره زوړ نه دی، دوه بچيان ورته يسيران پاتي.

په دې کې فاطمه له کوټې راووته، د پيالو پتنوس يې د برنډې په څوکه کېښود، بېرته د نغري خواته لاړه، لونگ ښه شېبه غلی و، بيا يې زياته کړه:

ـــ معلم صيب! ماته به خذمت څوک وکي؟ فاطمه ام غواړي چې تر مرگه پورې له ما سره وي.

معلم يې په خبره کې ولوېد:

ـــ هغې خوارکۍ خو له حيا ځان غلی نيولی، ايا کله دې ورنه پوښتنه کړې، چې هغه څه وايي!؟

لونگ غلی شو، فاطمې د چای ترموز راوړ، پيالې يې ترې ډکولې، لونگ ژر ووېل:

ـــ دغه ده معلم صيب! اوس به يې ستا په مخ کې وغږوم.

فاطمې ته يې مخ واړو، ويې ويل:

ـــ فاطمې لورې! حاجي تور خان ستا غوښتلو ته راځي، ته پکې څه وايې؟

د فاطمې له لاسه ترموز کوږ شو، يو دم له سترنجۍ تاو پورته شو، غريو ونيوله، ژر پاڅېده، د کوټې په لور يې منډه کړه...

پای

سلگۍ

د جلۍ له سترگو دوه رڼې اوښکې روانې شوې، لاندې په خړ فرش ولوېدې، بانه يې يو بل کې ننوتل...لانده شول، ژړا يې زور ونيوله، ښه شېبه يې وژړل... غلې شوه، پښې يې ټولې کړې، زنه يې په زنگنو کېښوده، سترگې يې له سرو رگونو ډکې وې، په ډنگرو اننگو يې اوښکې ورغړېدلې...

چوپه چوپتيا شوه، خو يو دم به له بېرون نه د سړيو خنداگانې راغلې، د کوټې په کونج کې په تن ډنگرې جلۍ حرکت نه درلود، د توتکيو شور شو... پښو ته يې نيم ژواندی چينجی ولوېد، پورته يې وکتل، په چت کې د تير له اړخه د ختو له وچو ځاځکو جوړه شوې ځاله نښتې وه، توتکۍ له دريڅې ووته، بچيانو يې له ځالې غاړې ووېستې، خولې يې وازې شوې، وچونگېدل... بې بڼو وزرونه يې ورو ورو رپېدل، په سرونو يې ځای ځای مړه وېښتان نښتي ول.

د کوټې ور غنجا کړ... جلۍ ژر لاندې ځمکې ته وکتل، په اننگو يې گوتې کش کړې، لندې شوې، په وره کې له ونې لوړ سړی ښکاره شو، ورپسې نری، ډنگره ښځه راننوته، سړي لنډه ږيره درلوده، سپين پکې زيات ښکارېدل، په پکه ککرۍ يې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، په څېره يې د ژور خفگان نښې وې... وړاندې راغی، د جلۍ تر څنگ ودرېد، نرۍ، ډنگره ښځه جلۍ ته نږدې کېناسته، چاودلي لاسونه يې د جلۍ مخ ته وړاندې کړل، له ټټر سره يې جوخته کړه، جلۍ غريو ونيوله، د ښځې مخ گونځې شو، سترگې يې ډنډې شوې، دواړو ورو ورو ژړل...

د توتکۍ بچي وچونگېدل، سړی غلی ولاړ و، ښه شېبه يې جلۍ ته وکتل، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترگو يې اوښکې روانې شوې، د ږيرې په منځ کې يې ننوتې، ورو يې خوله وخوځېده:

ـــ سپوږمۍ!... لورې! څه وکړم؟ پښتو ده، مجبور يم...

د سرې خبرې بندې شوې، له بلې کوټې غږ شو:

ـــ باز مامده! ناوخته دې کړه.

باز محمد ژر ځان کات کړ، لمن يې سترگو ته نږدې کړه، له کوټې ووت...

ترخنگ کوټه له سړيو ډکه وه، په خپلو کې يې خبرې کولې، د باز محمد په ننوتو ټول غلي شول، بر سر کې په عمر پوخ سړی ناست و، تر خوا يې دېوال ته لرگينه امسا ولاړه وه، د خړې لونگۍ لاندې يې سپين وېښتان معلومېدل، په موټي ږيره يې د تور رنگ نښې وې، گوتې يې د لور ته ورته برېښتو په څوکو کش کړې، په لوړ غږ يې وويل:

ـــ باز مامده! د زوی مرگ ډېر سخته وي، هغه ام د يکي يو زوی.

شاوخوا يې وکتل، بېرته يې خبرې پيل کړې:

ـــ سپين ږيرو ته دې خدای خير ورکي، چې زما و ستا تر منځ يې جوړ جاړی وکه.

تر خوا يې ناست سپين ږيري ژر وويل:

ـــ ملک صيب رښتيا وايي باز مامده! يار مامد له ملک صيب سره ډېر ظلم وکه، په مخ کې يې ورته زوی وواژه.

له ښکته بل سړی يې په خبرو کې ولوېد:

ـــ تېر په هېر بازمامده! د ښمني مو په دوستي بدله شوه، اوس دې ملک صيب زوم شو.

باز محمد غلی ناست و، د فرش په کرښو يې گوتې کشولې، خو دا ځل يې دملک په غږ سر پورته کړ، ملک وويل:

ـــ بازمامده! زوی دې که هر چرته يې، راويې غواړه؛زما له خوا به ورته کوم تاوان ونه رسيږي.

ملک ټوخي ونيو، ښه شېبه يې وټوخل، بيا يې زياته کړه:

ـــ دا دې جرگې خبره ده، وروسته لدې ورسره کار نلرم.

پدې کې د کوټې له هرې خوا غږونه شول:

ـــ هو! هو! رښتيا وايي.

دا ځل دملک تر خوا ناست سپين ږيري وار ونيو:

ـــ ورونو! غلي شئ!.

بيا يې بازمحمد ته مخ واړو، ويې ويل:

ـــ بازمامده! په موږه ناوخته کېږي، بېرون مو د ډولۍ تياری کړی، ناوې راوباسه چې لاړ شو.

بازمحمد ژر پاڅېد، له کوټې ووت، له هرې خوا غږونه شول... ملک ته يې مبارکي ويله، خو له بلې کوټې د سپوږمۍ سلگۍ ټولو اورېدلې...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

په گرم وجود مې يخه هوا ولگېده، سترگې مې وبرېښېدې، په لومړي ځل مې رڼايي وليده، د يو چا په اننگو ورغړېدم؛وچو شونډو ته يې په رسېدو ودرېدم...بېرته مې شا ته وکتل، نورې ملگرې مې هم له رغړېدو وروسته ماته راورسېدلې، وجود مې درونډ شو...ملگرې مې راڅخه بېلې شوې، له زنې يې واوښتې؛لاندې د گرېوان لورې ته يې ځانونه ورسول...

ما هماغسې د شونډو پر سر ځان ټينگ نيولی و، د خپل د پيدايښت په حقيقت مې ځان پوه کاوه...

پدې کې مې وجود ولرزېد، د سلگيو غږ مې ترڅنگ پورته کېده، ناڅاپه مې تر غوږو ډډ نارينه غږ شو:

ــ گوره لورې! حاجي تورخان په ټوله سيمه کې نوم لري، خلک ورته لاس په نامه ولاړ يي.

مخامخ مې وکتل...لوړ هډور سړی ولاړ و، ښه شېبه غلی و خو بيا يې سترگې زما په لور برگې کړې؛چغه يې کړه:

ــ بس!! دا اوښکې دې بندې که!.

زما وجود لا لرزېده، ورو ورو سلگۍ مې اورېدې، خو بيا ډډ نارينه غږ مې واورېد:

ــ گوره جلۍ! خير که سپين ږيری دی، د پيسو شمېر يې نه نيول کېږي، د حاجي تورخان مېرمن به يادېږې!!.

د جلۍ سلگۍ ډېرې شوې، ټول بدن يې لرزېده، نور مې ځان ټينگ نه کړای شو، د سترگو رپ سره لاندې د فرش په تارونو کې ننوتم؛ ژر مې پورته وکتل، د جلۍ مخ راته تت ښکارېده، سترگې يې ماته نيولې وې، ډېره بې وسه ښکارېده، غوښتل يې، چې ورسره پاتې شم، خو زما وجود په فنا کېدو و...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريد!!!

درزشو...مړه دوړه له خاوروپورته شوه، جمال دلومړۍ ليکې کندې ته ځان واچو...بله مرمۍ يې دسرله پاسه تېره شوه، له ښي اوکيڼ لوري يې نورملګروځانونه دکندې منځ ته وغورځول، ټولوپه بيړه خپلوټوپکونوباندې ګوتې کش کړې...چمتوشول، خوټول دقومندان غږته په تمه ول.

له مقابل لوري د وړومرميوباران ؤ، تنګه تياره دره ددړزو شورپسې واخيسته، دکندې شاوخوابه ګردونه پورته شول، جمال سره دملګروډېربې صبره ښکارېده، ترڅنګ ملګري باندې يې غږکړ:

ــــ انوره! قومندان صيب ولې مونږته امرنه کۍ!؟

دکندې مخکنۍ برخې نه دوړه پورته شوه...انورسرټيټ کړ، په اوسپنيزې خولۍ يې ګردونه پرېوتل...دخولۍ مخکنۍ برخې ته يې لاس کړ، ټکان يې ورکړ...ښي اړخ ته يې وکتل، په لوړغږيې وويل:

ــــ اغه دی!..قومندان صيب راغی...

جمال ښي اړخ ته مخ واړو...دقومندان په لاس کې توره مخابره ښکاره شوه، په کنده کې په ډېرې بيړې روان ؤ، دهرسرتېري شاته چې رسېده خوله به يې وخوځېده، په اوږه به يې ورته لاس کېښود...داسې لکه ډاډچې ورکوي، بيابه روان شو...

قومندان دکندې منځنۍ برخه کې ودرېد، دمرميوشنهارۍ ؤ...په لوړغږيې وويل:

ــــ سرتېرو! دښمن په مونږه ناڅاپي بريدکړی...داسې ښکاري چې له پولې دېخواهم راغلي...

پدې کې چوپه چوپتياشوه...ډزې ودرېدې، قومندان غلی شو، تنګه تياره دره شنولوګيوپه سراخيستې وه، سرتېرويوبل ته په حيرانۍ وکتل خوبېرته يې مخونه دقومندان خواته واړول، قومندان زياته کړه:

ــــ ځوښېږې مخکې له مرکزسره په اړيکه کې وم...له پېښې مې خبرکړل، خوپه ډېرې خواشينۍ چې مونږته يې دبريدامر ورنکړ.

داځل دقومندان خبرې ټولوبغيردکومې ستونزې اورېدلې، دجمال مخ لکه دنوروسرتېروپه شان له ډېره قهره تک سورؤ...سترګې يې له سرورګونوډکې وې، قومندان خپلې خبرې وغځولې:

ــــ ميړنوسرتېرو! خومونږنورغلي نه شوپاتې کېدی، ...که داځل له دښمنه يوه مرمۍ هم زمونږخواته راغله...نوغاښ ماتوونکی ځواب به ورکو.

ټولوسرتېروپه غبرګواوازونوتکبيرونه وويل، ښه شېبه غلي ول، خو له مقابل لوري څه ښکاره نه شول.

***

دسهارپه سپينه کې سرتېرودکندې شاوخواوړې خړرنګه خلتې ډکولې، بيابه يې دکندې په مخکنۍ برخه کې يوپربل کېښودې، په تنګه شنه دره کې چوپه چوپتياوه، خوکله کله به يوکارغه کاغ کاغ کړ، دشنې فلزي غرفې په سر، تور سور زرغون بيرغ رپېده، نورو سرتېرودخپلوغرفومخته غټې خلتې چې په مرميوسوري ښکارېدل اوبېرونۍ برخه يې په ډېلوسيمانواوبدل شوې وې...له خاورو ډکولې.

قومندان دکندې اړخ ته په جګې پښتې ولاړؤ...دوربين يې سترګوته پورته کړ، مخامخ لېرې ځای يې وڅاره، بغل ته يې په کمربندکې ځوړنده مخابره وچونګېده، خولاس يې ورنه وړ، شېبه وروسته يې مخامخ ټول ځای له دروبينه تېرکړ...لاسونه يې بېرته له سترګوښکته کړل، شاته يې لاندې وکتل، په جمال يې سترګې ولګېدې...غږيې کړ:

ــــ جماله!!

جمال په بيړه دپښتې سرته پورته شو...قومندان ته مخامخ ودرېد، پښې يې يوبل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته جوختې کړې، لاس یې دسلامۍ لپاره پورته کړ، له بېرته ښکته کولوسره سم یې شونډې وخوځېدې:

ــــ قومندان صیب!...امرکوی

قومندان ورته موسک شو، دجمال په اوږه یې لاس کېښود، دواړه دپښتې په سرورو ورو روان شول.

قومندان وویل:

ــــ جماله! دتېرې شپې کړنې دې ډېرخوشاله کړم.

جمال موسک شو...سریې ځوړندۀ خوځه یې ونه ویل، قومندان بیاخپلې خبرې وغځولې:

ــــ په داسې بریدونوکې...ددښمن لومړنۍ نښه پایره کوونکی وي...چې خطاکېدل یې ناممکن وي، خوتاورنه خپل ځان بچ کړ.

ددواړوپه ځېروکې خوښي وه، ورو ورو یې ګامونه پورته کول، لږه شېبه وروسته قومندان ودرېد...جمال ته مخامخ شو، ویې ویل:

ــــ زه تاغونډې سرتېروباندې ویاړم...جماله!!

جمال لاهماغسې ښکته کتل، قومندان لږمخته لاړ...له پولې هاخوایې ددښمن پوستې ته وکتل، سر باندې یې په شین اوسپین رنګ بیرغ رپېده...چې سپین یې کم خودشین رنګ په منځ کې یې هلال اویوستوری ښکاره کېده.

قومندان په داسې حال کې چې سترګې یې له قهراونفرت ډکې وې، وویل:

ــــ دښمن بېرته په شاتلی...شایدچې له دولت سره یې زمونږچارواکوخبرې کړې وي.

بېرته یې جمال ته مخ واړو، ویې ویل:

ــــ خو...مونږبایدبریدته چمتوواوسو، ځکه ...داسې ښکاري چې دښمن بیادکوم بریداراده لري.

***

مازیګرلرپه لوېدو ؤ، دښتروڅوکې زېړې ښکارېدې...یوه یوه مرغۍ به

ترسترګوشوه چې دښتروپه منځ کې به ننوته...

جمال دیوښترډډ ته ملا لګولې وه، ترخوایې ټوپک پروت ؤ، په لاسونوکې یې سپین کاغذنیولی ؤ...څه پکې لیکل شوي وو، شونډې یې خوځېدې، یودم به له ځان سره موسک شو...

شېبه وروسته یې دکوم چاغږواورېد، شاته یې وکتل...انور ؤ، غږیې کړ:

ــــ انوره! راځه کنه..

دسترګوپه رپ سره یې انورترڅنګ کېناست، جمال ته یې وکتل، په لاسونوکې یې کاغذنیولی ؤ...ډېرخوشاله ښکارېده، زر یې پرې غږکړ:

ــــ جماله! لکه چې له کورنه راغلی!؟...دواده یې څه وئیلي؟ څه وخت دی له خیره؟.

جمال کاغذجېب ته دننه کړ...نږدې شو، دواړه لاسونه یې دانور له غاړې چاپېره کړل، خوله یې وخوځېده:

ــــ هو...انوره! راتلونکې اونۍ ته مې واده دی.

دواړوسره غاړه ورکړه، خودجمال سترګوته مخامخ دپولې ترڅنګ څه ښکاره شول، زرجلاشو، په بیړه یې وویل:

ــــ انوره! هلته وګوره...څه درته ښکاري؟

انورمخ واړو...ځیرشو، زردواړوخپل ټوپکونه پورته کړل، دپوستې خواته یې منډه کړه، قومندان ددوی په غږونوله غرفې راووت...دوربین یې سترګوته پورته کړ، ددښمن په لوریې وکتل...دپوستې شاوخواسرتېروځانونه چمتوکول، ددوربین له مخې به دوه درې کارغان تېرشول، شاوخواځایونه یې له دوربینه تېرکړل، خویودم په بیړه یې دپوستې لاندې برخې ته وکتل...یوسرتېری مخکې دی اودوه نور ورپسې له پولې دېخوادجګې غونډۍ لورته راروان دي، دمخکنې سرتېري په لاسونوکې لکړه ښکاره شوه، چې څوکه کې یې په شین اوسپین رنګ بیرغ رپېږي، سپین یې کم خودشین رنګ منځ کې یې هلال اویوستوری ښکاري.

قومندان زردچمتوکېدوامروکړ، جمال سره دنوروملګروځانونه کندې ته وغورځول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپلوټوپکونوپه ماشو يې ګوتې کېښودې، دکندې دواړه خواؤته غټې وسلې بريدته چمتوشوې.

قومندان درې سرتېري څارل...دجګې غونډۍ نيمايي ته رسېدلي ول چې له مقابل لوري نه دغټې وسلې بريدوشو...دکندې بغل نه توره دوړه پورته شوه، قومندان زرپه لوړغږ وويل:

ـــ بريد!!!...

بغل ته غټې وسلې درزکړ...دسترګو رپ سره ددښمن له پوستې دوړه پورته شوه، له کندې نه دوړومرميوشنهارى وخوت، له دواړو لورو نه يوپربل دمرميوباران ؤ...تنګه شنه دره دډزو ازانګوپه سراخيستې وه، دنبتر منځونه له مرغانو نه خالي وو...

انور قومندان ته چېغه کړه، په لوړغږيې وويل:

ـــ قومندان صيب!!...جمال!!!؟

قومندان زر جمال ته وکتل چې له کندې نه په لېرې فاصله کې دجګې غونډۍ په لورمنډې وهي، زريې دوربين سترګوته پورته کړ، ويې ليدل چې درې سرتېري دجګې غونډۍ په سردبيرغ په ودرولو بوخت دي، بېرته يې جمال پسې چېغه کړه، خودهغه ټول فکر ددرې سرتېروپه لورؤ.

جمال تېزه منډه وهله...شاوخوابه يې يودم مړه دوړه پورته شوه...زر ودرېد، ټوپک يې دواړولاسونوته کړ، ګونډه يې ووهله...ټوپک يې په ښي اوږه کېښود، دجګې غونډۍ په لوريې ونيو...له غوږسره يې جوخت کړ، کينه سترګه يې پټه کړه، دښي په منځ کې يې بيرغ نيوونکى راوست...په ماشه يې ګوته کش کړه، ډزشو...دجګې غونډۍ په سردبيرغ سره يوځاى يوسرتېرى په ځمکه پرېوت، په خواکې يې دوو نورو سرتېروخپل ټوپکونه جمال ته سيده کړل...جمال بياپه ماشه ګوته کش کړه، له دواړولورونه ډزشو، دجمال په کينه اوږه کې نرى دردتېرشو...بغل ته ولوېد، بېرته پورته شو، جګې غونډۍ ته يې وکتل له دووسرتېرو نه يوولوېد، خوبياپورته نه شو، ترڅنګ يې بل سرتېري له جګې غونډۍ نه ښکته لورته منډه واخيسته، دجمال کيڼ لاس ځوړندؤ...ټوپک ته نه پورته کېده، ټوپک يې په ښي لاس اوږې ته پورته کړ...کينه

سترګه يې پټه کړه، په ماشه يې ګوته کېکاږله، له ډزسره سرتېرى دجګې غونډۍ له لمن نه لاندې ولوېد، خوبياپورته نه شو، يودم ددښمن له پوستې نه يوه زربه وچلېده...دجمال له ټټرنه وينوداره وکړه، کيڼ اړخ ته وغورځېد، پدې کې ددښمن له پوستې نه سره لمبه پورته شوه...په تورو دوړوکې ورکه وه، له سرتېرويې سرې لمبې تاوېدلې، په منډو ول، چغې اوکوکارې يې وهلې...

دجمال سترګې پټېدلې...هرڅه ورته تت ښکارېدل، خوداخرځل لپاره يې وکتل چې انور سره دځوسرتېرو دده په لور رامنډې وهي...

پاى

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه: دا لنډه کیسه د ۱۳۹۳ لمریز کال د ولسمشریزو ټاکنو د پـایلو د ځنـډ لپـاره، د همغه وخت مناسب لیکل شوې وه.

پاچا

ماشوم په زاړه ټیم کې مزی واچو، په خړو خاورو یې کـش کـړ، د سـترګو رپ سره د حوېلۍ اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوېلۍ سیوری نه درلود، په مـنځ کـې یې یوازې یوه خېمه ولاړه وه، د هلک له خولې د مـوټر غـړ پورتـه کېده...هارنډونـه یـې وهل، بېرته د حوېلۍ بر سرته راغی، لوڅو پښو یې د خاورو رنـګ اخیسـتی و، لـه رنګـه تور مخ یې لمر ته بربښېده.

له خېمې په تن ډنګره ښځه ووته، ټیکـري یـې څـو ځایـه پیوندونـه درلـودل، د مخ راوتلي هډوکي یې له ورایه ښکارېدل، ننوتې سترګې یې تنګې کړې، لمر وهـلي لاسـونه یې تندي ته پورته کړل، په ماشوم یې غږ کړ:

ـــ اختر مامده! جل به دې ووهي، راځه...مر دی!!.

ماشوم دا ځل زاړه ټیم ته ټینګ شوی و، مـزی یـې تـرې ټینـګ تـاو کـړ، خـو زر یـې وویل:

ـــ ادې!! ابا مې راته نوی موټر راوړی!.

ښځه بېرته شاته شوه، د خېمې مخ ته ککړ لوښـي پراتـه ول، تـر څنـګ یـې د اوبـو بوشکه په بغل لوېدلې وه....څو شېبې ودرېـده، سـترګې یـې پـه نغـري ولګېـدې، سـوړ ښکارېده، شاوخوا ترې خالي ټیمي قوطۍ ګانې پرتې وې، یوه غوړه وه، د مېږیانو لیکـه ترې وته او ننوته...

د حوېلۍ ور ګړپ کړ، ماشوم چغه کړه:

ـــ اغه دی! ابا مې راغی!!.

ښځې سترګې واړولې، په وره کې له ونې لوړ، نری سړی ښکاره شـو، پـه ښـي اوږه یې خیرنه پلاستیکي کڅوړه ایښې وه، ترې لنډې او اوږدې اوسپنیزې تختـې وتـې وې، په تندي یې د پخواني ټپ نښه معلومېده، زنه یې په موټې ږیـرې پټـه وه، پـه سر یـې د سپینې خولۍ شاوخوا لنده توره لیکه تاوه وه...

شېبه وروسته د خېمې دننه درې تنـه ول، ماشـوم د مـور پـه غېـږ کـې سر ایښـی و، ترڅنګ یې وچه ډوډۍ پرته وه، ژړل یې:

ـــ ماته نوی موټر!!...

مور یې غلې وه، سړي بالخت ته ډډه وکړه، بغل ته یې په خیرو ککـړه خولـه ایښـې وه، په تندي یې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، لاس یې پرې کش کړ، ګوتې یې لنـدې شوې...په خېمه کې ګرمه هوا وچلېده، ماشوم ورو ورو ژړل، سړي وویل:

ـــ چوک له مزدورانو ډک و، ټول بېرته ماغوندې خپلو کورو ته لاړل.

ښځې د ماشوم وېښتانو کې ګوتې وهلې، وچې شونډې یې وخوځولې:

ـــ ګاونډیو ام د غرمې دپاره څه رانکړ.

سړی غلی و، ښځې زیاته کړه:

ـــ ویلې، نور تاسو نه پوزې ته راغلي یو.

د ماشوم سترګې پټې شوې، ښه شېبه چپه چوپتیا شوه، د سړي لاس د مخ لـور تـه پورته شو، مچ بننګ کړ...

ښځې د ماشوم له لاسه لوېدلې وچه ډوډۍ پورته کړه، تر څنګ یې پـه سـپینه ټوټـه کې کېښوده، سړي ته یې سترګې واړولې، وچې شونډې یې وخوځېدې:

ـــ ترڅو به ام دا حال یې!؟

سړي اسوېلی کړ:

ـــ تر هغه، چې پاچا معلوم شي!!!...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپتیا

د ښځې په ګونځې مخ رڼه اوښکه ورغړېده، غریو ونیوله، له خالي دیګي شاته شوه، دېوال ته یې ملا جوخته کړه، له دریځې، سپوږمۍ تته رڼا کوله، د دیګي لاندې له مړو سکروټو تاو پورته کېده...

ښځې ژور اسویلی کړ؛د کوټې منځ ته یې وکتل، چوپه چوپتیا وه، په زاړه فرش کوچني ماشومان پراته ول، د خوب پرښتې پرې خورې وې...

پای

ښکلا

د زړه درزا مې ډېره وه، ودرېدم...ښکته او پورته مې ګامونه اخیستل، کله به مې لارې ته سترګې ونیولې، بېرته به مې د سیند د څپو شور ته مخ واړو، یخه هوا به مې حس کړه...

نری باد لګېده، د ونو څانګې به په یوې او بلې ونښتې، بېرته به لېرې شوې، یخ سیوري ته ولاړ وم، لاندې کوچنۍ تیږې ته مې لاس کړ، مخامخ د څپو منځ ته مې واره کړه، په دې کې د چا غږ مې واورېد:

ـــ شهابه!؟

ژر مې شاته مخ واړو، په زړه مې نرۍ څړیکه تېره شوه، مخامخ راته یوه جلۍ ولاړه وه، نرۍ ونه یې په تور حجاب کې نغښتې وه، سپین بخن مخ یې د تور ټیکري له منځه ښکلا کوله، ژر مې خوله وخوځوله:

ـــ سلام ښکلا! سترې مه شې.

ښکلا موسکۍ شوه، د ټیکري پیڅکه یې کش کړه، ځواب یې راکړ:

ـــ سلام! ژوندی اوسې.

غلې شوه، زه هم غلی ولاړ وم، په غوږونو مې د سیند د څپو شور لګېده، ښکلا ته مې وکتل، هغې سترګې ځمکې ته نیولې وې، بېرته مې سترګې ښکته شوې، خو دا ځل مې د ښکلا غږ بیا واورېد:

ـــ شهابه! دا څه خبره ده چې په ټولګي کې دې راته نشوه کولای او دلته دې راوغوښتلم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه درزا مې زياته شوه، پورته مې وکتل، ښکلا لا سترګې ماته نيولې وې، د ځواب په تمه وه، زړه مې لوی کړ، ژوره ساه مې واخيسته، ومې ويل:

ـــ هغه داسې ده...چې...

ژبه مې بنده شوه، ښکلا دوه سترګې راته نيولې وې، ستونی مې ساف کړ، بيا مې وويل:

ـــ هغه داسې ده... چې د پوهنتون يو سمستر مو پاتې، ما ويل چې له خيره دوه درې مياشتې وروسته فارغېږو، نو...

نور مې ژبه بيا ودرېده، ښکلا يو دم غږ کړ:

ـــ نو... نو څه؟

په ځان پوه نه شوم، چيغه مې کړه:

ـــ زه له تا سره مينه لرم، ته مې خوښېږې!!.

د ښکلا سترګې يو دم رډې ودرېدې، په سپين بخن مخ يې سورخي پيدا شوه، سترګې يې ځمکې ته ونيولې، هېڅ يې له خولې نه وتل...

اوار لرزېدم، ژر مې زياته کړه:

ـــ دا خبره مې نور په خپل زړه کې نشوه ساتلی، که مې اوس درته نه وه کړې؛نو دا به مې په خپل ژوند کې په ځان سخت ظلم و.

ښکلا يوه کلمه هم له خولې نه وېستله، غلې ولاړه وه، ماته دا ځل د څپو شور نه راته، خو يوازې مې د زړه درزا ګړندۍ اورېده، په همدې کې ښکلا څو ګامه شاته لاړه، سترګې يې هماغسې ځمکې ته نيولې وې، مخ يې خپلې لارې ته واړو، روانه شوه، ژر مې پرې غږ کړ:

ـــ ښکلا!!

ښکلا ځای پر ځای ودرېده، خو مخ يې راتاو نه کړ، بيا مې پرې غږ کړ:

ـــ زه دې د ځواب په تمه يم!

خو دا ځل ژر روانه شوه، شېبه وروسته په غټې تيږې ناست وم، د څپو مستۍ ته مې سترګې نيولې وې، ټول بدن مې خولې و، تېزه هوا چلېده، کالي به مې په بدن يخ

ولګېدل...

***

سهار د پوهنتون په لور روان شوم، ټولګي ته په ننوتو مې له ملګرو سره روغبړ وکړ، کېناستم...ومې کتل، ښکلا لا نه وه راغلې، ملګرو مې خبرې کولې، ما د ټولګي ور ته سترګې نيولې وې، خو ډېر ژر مې سترګې واړولې، د ليدلو وس مې نه درلود، يوه ملګري مې وويل:

ـــ دا خو نن ډېره خوشاله ده!.

بېرته مې مخ واړو، ښکلا د انجونو چوکۍ ته تاوه شوه، په څېره يې موسکا خوره وه، له نورو ملګرو سره کېناسته، حيران پاتې شوم، بل ملګري مې راباندې غږ کړ:

ـــ دا ته نو ولې نن غلی يې!؟

ملګرو مې وخندل، بل وويل:

ـــ دا څو ورځې همداسې دی.

د ښکلا موسکا لږ ډاډ راکړ، ژر مې وويل:

ـــ همداسې ښه يم، کنه بيا مو تنګوم.

ټول ملګري مې په خندا شول، په دې کې استاد ټولګي ته راننوت، ټول ودرېدو، شېبه وروسته چوپتيا وه، يوازې د استاد غږ په ټولګي کې انعکاس کاوه، ساعت وروسته استاد له ټولګي ووت، ښکلا خندل، له نورو انجونو سره يې خبرې کولې، ملګرو ته مې له ټولګي د وتلو وويل، ټول روان شولو، په دې کې مې د يو چا غږ واورېد، بېرته مې شاته وکتل، ښکلا وه، وړاندې لاړم، په څېره يې موسکا خوره وه، خو ډېر ژر يې سترګې بېرته لاندې ونيولې، په لاس کې نيولې کتابچه يې را اوږده کړه، شونډې يې وخوځېدې:

ـــ شهابه! په دې کې مې يوه ليکنه کړې، ته پرې خپله کره کتنه وکړه، بيا يې بېرته راکړه.

موسکی شوم، شاوخوا مې وکتل، ټولګيوال موږ ته متوجه ول، ژر مې ځواب ورکړ:

ـــ په دواړو سترګو! ضرور يې ګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ملگرو پسې مې ووتم، زړه مې ټوپونه وهل، کتابچه مې کلکه نیولې وه، له ملگرو مې اجازه واخیسته، ویل مې چې کورته ځم، اړین کار راته پېښ شو، اجازه یې راکړه او ځان مې پارک ته ورسو، اړخ ته په یوې چوکۍ کېناستم، کتابچه مې مخ ته ونیوله، ښه شېبه مې بندې کتابچې ته کتل، داسې حس مې کاوه، لکه ښکلا چې راته مخامخ ناسته وي، په دې کې کوچنۍ غږ شو:

— ماما جانه! بوټان دې رنگ کم؟

ومې کتل، مخ ته مې کوچنۍ هلک ولاړ و، وړه څېره یې گردونو وهلې وه، جامې یې ځای ځای په رنگه تارونو پیوندونه درلودل، په وړو لاسونو یې خیرنه خلته نیولې وه، ومې ویل:

— نه روکی! نه یې رنگوم.

هلک روان شو، خو ژر مې پرې غږ کړ، بېرته راتاو شو، له جېبه مې یو لسگون راوویست، ورته مې ونیو، هلک لسگون واخیست، خوشاله شو، خلته یې په ځمکه کېښوده، کېناست، خو ژر مې وویل:

— ځه روکی! لسگون دې ستا وي.

هلک ودرېد، خوشاله ښکارېده، روان شو، بېرته مې کتابچه مخ ته ونیوله، پاڼې مې ورته واړولې، خالي وې، خو په منځنۍ پاڼو کې مې سترگې په څو کرښو ولگېدې، لیکلي یې ول:

— سلام گران شهابه! ډېره خوشاله یم، ځکه چې د همدې خبرې په تمه وم. شهابه! زه هم له تاسره مینه لرم.

ټول بدن مې له خوشالۍ په لرزې شو، شاوخوا مې وکتل، بېرته مې په کتابچې سترگې ونښلولې، خو دا ځل هک حیران شوم، زړه مې ودرېد، بدن مې سست شو، لیکلي یې ول:

— شهابه! خو زه مې پلار په وړوکوالي کې د ماما د زوی په نامه کړې یم.

کتابچه مې بنده کړه، سترگې مې ښه شېبه پټې کړې، زړه مې ډب ډب کاوه، غلی وم، بېرته مې سره ساه واخیسته، بیا مې د کتابچې کرښو ته وکتل، نورې کرښې یې

داسې وې:

— زه تانه بغیر ژوند نه کوم، ځان به مړه کړم، خو د بل چا په نوم به ژوند ونه کړم.

په اخره کې یې د موبایل شمېره وه، کتابچه مې بنده کړه، ځان راته وارخطا وایسېد، همدا یوه اخرنۍ کرښه مې په ذهن کې تاوېده:

— ...ځان به مړه کړم...

***

په کټ کې پروت وم، پورته سپوږمۍ ته مې دوه سترگې نیولې وې، موبایل مې سترگو ته ونیو، څو ځله مې شمېره دننه کړه، خو بېرته به مې پاکه کړه، ښه شېبه وروسته مې زړه غټ کړ، موبایل مې غوږ ته ونیو، خو ډېر ژر له مقابل لوري غږ شو:

— سلام!

اواز د ښکلا و، خو بیا مې هم داسې وویل:

— سلام! شهاب یم.

د خندا غږ شو، بېرته یې وویل:

— دومره دې زما مینه کمزورۍ کړه شهابه! ستا اواز خو زما په زړه کې ځای لري.

غلی وم، ځواب مې ور نه کړ، خو ښکلا بیا وویل:

— د زنگ په تمه دې وم، په لیک دې کره کتنه وکړه؟

— هو! خو اغه اخره کرښه مې درته خوښه نشوه.

ځواب مې وانه ورېده، په تمه وم، خو د ښکلا سلگۍ شوې، ژر مې وویل:

— اوهووو... ښکلا!؟ دا څه اورم؟

خو ژر یې ستونی ساف کړ، ځواب یې راکړ:

— خیر...ښښنه غواړم، نور به نه ژاړم.

دواړه غلي وو، خو ښکلا بیا وویل:

— پوښتنه دې ونه کړه!؟

— د څه شي؟

— ماما مې له کورنۍ سره خارج کې اوسیږي، ډېره کوچنۍ وم چې تلې، ما یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس ځېرې هېرې کړي دي.

ډېر وخت وغږېدو، ډاډينه مې ورکوله، خو ښکلا به کله په سلگو شوه، بيا بـه يـې بېرته ځواب راکړ، ښه شېبه وروسته مې ورته ورته ((ښه شپه)) وويـل، موبايـل مـې بنـد کړ.

***

سهار ټولگي ته لاړم، ملگرو مې بيا راڅخه زما د غليتوب پوښتنه وکړه، خو ويل مـې چې هېڅ خبره نه شته، لږ بې خوبه يم.

ښکلا تر اخر ساعته پورې ټولگي ته رانغله، سودا مې شوه، زنگ مـې ورتـه وواهـه، خو موبايل يې بند و، تـر ماښـامه يـې کـار ونـه کـړ، لـه ډوډۍ وروسـته مـې بيـا موبايـل راواخيست، دا ځل يې زنگ تېر کړ، په تمه وم، موبايل يې پورته نه کړ، بيا مې کوښښ وکړ، خو ډېر وروسته يې ځواب راکړ، غږ يې ورو و، ويې ويل:

ــــ سلام شهابه!

ــــ سلام ښکلا! نن ټولگي ته ولې نه وې راغلې، خيريت خو به و؟

ښکلا غلې وه، بيا مې وويل:

ــــ په تشويش دې کړم، ولې غلې يې؟

ښکلا غريو ونيوله، ورو يې وويل:

ــــ نن مې ماما له خارجه راغی، زوی يې هم ورسره دی.

غلی وم، خو ښکلا ژر وويل:

ــــ مور مې راته غږ کړ، موبايل بايد بند کړم.

ــــ سمه ده.

خو بيا يې ژر وار ونيو، ويې ويل:

ــــ شهابه!

ــــ هو، وايه!

ــــ په ځان پام کوه!.

موبايل بند شو، هماغسې په کټ کې پرېوتم، پورته سپوږمۍ تـه مـې وکتـل، ځـای

ځای به په وربځو کې پټه شوه، بېرته به ترې سپينه رڼا راووته...

اسمان ډېر ښکلی و، رڼو ستورو ځلا کوله، يوه ته مې پام شو، په حرکت و، د نـورو ستورو منځ کې په ډېرې تېزۍ روان و، خو له يوه سره هم ونه لگېده، تر ډېره مې ورتـه سترگې نيولې وې، د غره له څوکې واوښت...

***

سهار ناوخته پاڅېدم، پوهنتون د تلو لپاره مې ځان تيار کړ، په موبايـل مـې سـترگې ولگېدې، ښکلا مې په ياد شوه، ژر مې پورته کړ، په توکمه مـې گوتـه کېښـوده، لـه رڼـا سره سم مې په يو پيغام سترگې ولگېدې، د رسېدو وخت يې څو ساعتونه مخکې و، ور نښوتم، د ښکلا و، خو يو دم مې پښې ولړزېدې، زړه مې وارخطا شو، ليکلي يې ول:

ــــ شهابه! زه لاړم...ښښنه غواړم، ما هېره کړه!!.

سر راباندې وگرځېد، مخته لاړم، د گرېوان پاسنۍ تڼۍ مې خوشې کـړه، سـړه سـاه مې واخيسته، بېرته مې موبايل مخ ته ونيو، د ښکلا په شمېرې مې گوته کېکاږله، غـوږ ته مې ونيو، زنگ لاړ، ځنډ يې وکړ، موبايل پورته نه شو، بيا مې هڅه وکړه، زنگ ور تېر شو، دا ځل مې د ژړا له شور سره يو ځای بل ښځينه غږ واروېد:

ــــ بلې!؟

له شور سره نور هم وارخطا شوم، ژر مې خبره وکړه:

ــــ بلې! زه د ښکلا ټولگيوال يم، خيريت خو به وي؟

ښځه يو دم په کړيکو شوه، ځواب يې راکړ:

ــــ زويه! ښکلا زهريني گولۍ خوړلي، اوس يې د ښار روغتون ته يوړه.

په مغزو کې مې کړنگ شو، ښځې بيا وويل:

ــــ لور يې راته په لوی لاس مړه کړه.

ژر مې موبايل بند کړ، په منډه له کوره ووتم، موټر تـه مـې لاس ورکـړ او د روغتـون په لور مو حرکت وکړ، موبايل مې له جېبه راوويست، د ښکلا اخرني پيغام ته ننـوتم، بيـا مې همغه کلمات په سترگو ولگېدل، يو دم مې له خولې چيغه ووته:

ــــ ولې دې داسې وکړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرېور شاته راوکتل، خو ژر يې بېرته مخې ته سترګې واړولې، ما هماغسې د موبايل ښيښې ته کتل، چې موټر ودرېد، سترګې مې پورته کړې، د موټرو ګڼه ګوڼه وه، ټول ولاړ ول، مخه مو بنده وه، ترافيک په خوله کې چورک نيولی و، لاسونه يې يوې او بلې خوا ته خوځول، ژر ښکته شوم، په منډه د موټرونو له منځه ووتم، وړاندې په بل موټر کې کېناستم، خو ډېر ژر د روغتون مخ ته ښکته شوم.

د خلکو ګڼه ګوڼه زياته وه، وړاندې ورغلم، د معلوماتو ورکوونکي راته ځای راوښود، منډه مې کړه، د دهليز بر سرته د ببړنۍ خونې مخ ته په تن ډېل، د لنډې ږيرې سړي ښکته او پورته ګړندي ګامونه اخيستل، بغل ته په لوېې چوکۍ بل پوخ ډنګر سړی ناست و، ږيره يې خريېلې ښکارېده، لاندې ځمکې ته يې کتل، تر څنګ يې يو ځوان ولاړ و، کوبای پتلون يې کړی و، لوڅې متې او په زنه يې موټې ږيره نښتې وه، کله به يې د خونې د ور له پاسه سرې اشارې ته وکتل، کله به يې بېرته په تن ډېل سړي ته کتل، چې په تېزې تېزې يې ګامونه اخيستل...

همدلته مې دېوال ته تکيه وکړه، د ور له پاسه سرې اشارې ته مې دوه سترګې نيولې وې، په دې کې يې تر خوا شنه اشاره روښانه شوه، ودرېدم، د خونې ور خلاص شو، د سپينو جامو لرونکی سړی ترې راووت، پوزې ته يې شنه ټوټه اچولې وه، درې نارينه ژر ورمخته شول، په تن ډېل، د لنډې ږيرې لرونکي سړي په وارخطايۍ ترې وپوښتل:

ـــ ډاکتر صيب! لور مې...ښکلا لور خوبه مې ښه وي؟

ټول د ځواب په تمه ول، د زړه درزا مې اورېده، ټول وجود مې سست و، ډاکتر مخ ته لاس پورته کړ، شنه ټوټه يې لېرې کړه، د ولاړ ډېل سړي په اوږه يې لاس کېښود، ورو يې وويل:

ـــ ببنه غواړم، موږ پوره کوښښ وکړ، خو ومو نشوه ژغورلای!....

پای

زه بدلمنه نه يم!

درز سره، ورپه زوره پورې شو...شينکۍ زېږه ګونه پخلنځي ته رانوته، ور ته يې ملاجوخته کړه...کېناسته، هکه حيرانه پاتې وه چې څه وکړي، سترګې يې په منګې ونښتې، زرپورته شوه دمنګي خواته يې منډه کړه، منګی يې په کنډولي راکوږکړ، لاسونه يې لرزېدل...اوبه دکنډولي ترڅوکوواوښتې، پام يې بل چېرته و، زرېې منګی سيده کړ، کنډولی يې په دواړولاسونوپورته کړ، دوه درې ګوټه يې ترستوني تېرشول، غاړه يې لنده شوه، کنډولی يې په لاسونوکې ټينګ نه شو، شاته شوه...لاندې يې وکتل، دکنډولي ټوټې پرتې وې، ډېره ناقراره وه، پخلنځي کې څو وارې ښکته پورته لاړه، لاس يې په تندي کېښود، يودم ودرېده...دکشرخان خبره يې ذهن ته راغله چې په بربتويې پټې شونډې وخوځېدې:

ـــ شينکۍ!! ډېره ښکلې ښکارې...

شينکۍ ټکان وخوړ...لږه مخکې ولاړه ، بېرته تاوه شوه، بيايې خپلې زارۍ په يادشوې:

ـــ کشرخان!... دخدای نه وډارشه...نږدې راته راينشې...

له خولې نه يې چغه ووته ، پخلنځي کې يې شاوخواوکتل هېڅوک نه ول، دېوال ته نږدې کېناسته، له سترګوڅخه يې اوښکې روانې شوې، موراوپلارېې په زړه راوورېدل...ځان ورته ډېره بې وسه ښکاره شوه، لږه شېبه غلې وه خوبيايې څه په يادشول:...کشرخان دخپل کاوبای پتلون جېب ته لاس کړ، دسګرټوقوطی يې راوويسته، يويې ترې خولې ته کش کړ...مخ يې راواړو، شينکۍ دخونې په کونج کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسته وه، ټيکری يې له سر نه لوېدلی ؤ، پېنې يې ځانته راټولې کړې وې، اواره لړزېده، دکشرخان له خولې تورلوګی ووت ، لږمخته راغی خوله يې وخوځېده:

ـــ مه ډارېږه!... زه درسره واده کوم...خوپام چې اوس مشرخان ته څه ونه وايې.

***

دتوتکيوشورشو، شينکۍ سترګې وازې کړې...په چت کې ورته ځاله ښکاره شوه، دتوتکۍ بچيان وچونګېدل، موربې خوله کې څه ورکړل، بېرته له کړکۍ ووتـه، شـينکۍ غوښتل چې له ځايه پورته شي خوټول بدن يې دردکاوه، په ستونزوپورته شوه، وړانـدې لاړه...دمات کنډولي ټوټوته يې لاس وړاندې کړ، چې دمشرخان غږيې ترغوږشو:

ـــ شينکۍ!...وه شينکۍ!!.

شينکۍ زرله پخلنځي ووته:

ـــ دغه ده در غلم.

داوړدې چېلې لاندې مشرخان په کټ کې بالخت ته ډډه کړې ، يوه پښه يې په بله اړولې اوشخه لونګۍ يې ترخوا ايښې وه، دشـينکۍ پـه ليـدويې پـه تنـدي کـې ګونځې پيداشوې، زياته يې کړه:

ـــ وجلۍ!...څنګه دې رنګ الوتی!؟

ـــ هغه ...ماااا...ما...

دشينکۍ خولې ته څه رانغله، پدې کې کشرخان لـه کـومې پيداشـو، اوپـه خبروکـې ولوېد:

ـــ هغه داسې ده پلاره! چې... شينکۍ سپې وډاره کړه.

دمشرخان له تندي ګونځې ورکې شوې، په بربتويې ګوتې کش کړې، لسـتوني يـې ترځنګلوپورته کړل، له سوړاسويلي سره يې خبره له خولې ووته:

ـــ يوخوداجرګونه نه خلاصېږو، زوی مې داڅوورځې کېږي له خارج نـه راغلـی، مـا لاورسره دزړه خواله نه ده کړې.

کشرخان موسک شو، دپلارترڅنګ کېناست، مشرخان په شينکۍ غږکړ:

ـــ شينکۍ! ډېرستړی يم...لږتريخ چای راته راوړه.

ـــ دستي... مشرخان.

شينکۍ پخلنځي ته روانه شوه، کشرخان ورته سترګولاندې موسک شو...

***

شپې تېرېدې...دخان ښځه اوماشومان دګرمـۍ لـه لاسـه کابـل تـه تښـتېدلي ول، راتلوتـه يـې لاوخـت ډېـرؤ، خولـه بلـې خواشـينکۍ اوس هغـه پخـوانۍ شـينکۍ نـه وه، بلاسوچونوپه سراخيستې وه، دکشرخان ورتګ پخلنځي ته زيات شوی ؤ، دشينکۍ رنګ ورځ تربلې خرابېده، کله کله به يې زړه يودم خراب شو، ډېره به وارخطاشوه، خوبيابه يـې دکشرخان په خبروځان ته ډاډورکړ:

ـــ شينکۍ!! ته مې ډېره خوښېږې.

يوه ورځ دکلي يوه مشره ښځه خان کره راغله، دبېرته تګ وخت کې شـينکۍ ورتـه دخپل زړه بدوالي خـبره وکـړه، خوبېرتـه يـې داسـې ځـواب واورېـدچې سـترګې يـې رډې راوښتې، پخلنځي ته يې منډه کړه، په غوږونوکې يې دښځې خبره کړنګ شوه:

ـــ واه...شينکۍ! ته خو امېدواره يې...

شينکۍ نه پوهېده چې څه وکړي، څوځله يـې چـړې تـه لاس کړچـې ځـان ووژني، خوبيابه دکشرخان خبروپرېښبوده:

ـــ شينکۍ! مه ډارېږه... زه درسره واده کوم.

شينکۍ ډاډه شوه اوله ځانه سره يې خبرې پيل کړې، لکه بـل څـوک چـې ورتـه مشوره ورکوي:

ـــ دکشرخان خوښېږم، زه بايدمشرخان له دې خبرې خبرکم.

بيابه له ځان سره موسکه شوه اوشونډې به يې وخوځولې:

ـــ بيابه سره واده وکو.

شپې زړه نازړه دمشرخان خونې ته ننوته، مشرخان له ځانه سره څه شمېرل، څوپـانې يې مخ ته ايښې وې، دشينکۍ په ليدويې وويل:

ـــ شينکۍ؟... راځه لورې!

زړه يې غټ کړوړاندې لاړه ، مشرخان بېرته مخ دپاڼولورته ښکته کړ، دشـينکۍ ژبـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنده بنده شوه:

ـــ مشرخان!...

ـــ اورم یې...

دشینکۍ رنګ زېړشو، په لرزېدلي غږيې ژبه جوړه کړه:

ـــ زمایه خېټه...دکشرخان ماشوم دی...امېدواره یم.

مشرخان یودم هک حیران پاتې شو، سرې غټې سترګې یې شینکۍ ته پورته کړې، شینکۍ ځوړندسرولاړه وه، مشرخان له قهره سورشو...وړاندې راغی:

ـــ څه دې وویل!؟

شینکۍ لاندې ځمکې ته سترګې سیخې کړې وې، مشرخان دویم ځل ونه پوښتل، لاس یې پورته شو، له خولې یې چغه ووته:

ـــ شینکۍ!!...

شینکۍ ښې اړخ ته رنګه پرېوته...په کینې غومبوري کې یې دغټوډبلوګوتونښه پاتې وه، پدې کې کشرخان په منډه خونې ته راننوت، مشرخان په ډېرقهرورته دشینکۍ خبره غبرګه کړه، خوځواب ورته په وارخطایۍ ورکړل شو:

ـــ په ماباوروکه پلاره! داجلۍ دروغ وایي، زه څنګه داسې کاروکم.

شینکۍ مخ پورته کړ، سترګې یې له اوښکوډنډې وې ، مخامخ ورته یوه مکاره اودروغجنه څېره ښکاره شوه، مشرخان له ډېرې غوسې څوګامه شاته لاړ ببرته راتاؤشو:

ـــ موراوپلاردې زمونږډېرخذمت کړی، دهغوی له مرګه وروسته مې لکه خپله لورګڼلې، خوتامې اخرپه ځوی داتورولګوه.

کشرخان له ځان سره موسک شو، شینکۍ غریونیولې وه، خوله یې جوړه کړه چې څه ووایي خومشرخان ترې بیاوارونیو:

ـــ ته یوه بدلمنه جلۍ یې!!...

دشینکۍ سترګې رډې راووتلې، په ژړغوني غږ یې له خولې خبره ووېسته:

ـــ نه مشرخان!...زه بدلمنه نه یم...

مشرخان بیاپرې چغه کړه:

ـــ بس که!!...

دشینکۍ سترګې ورپېدلې...وډاره شوه، ټول بدن یې اوارلرزېده، خودمشرخان غټې سترګې له سرورګونوڅخه ډکې وې، په کرکه یې وویل:

ـــ زه نوره تاخپل کورکې نشم ساتلی...اوځه زماله کوره!..

په همدې کې مشرخان له ډېره قهره مخ شاته واړو...څوګامه وړاندې لاړ، کړکۍ ته ودرېد، سره هواپرې ولګېده...ببرته یې شاته مخ تاؤکړ...په خونه کې یواځې پتلون کړی هلک ولاړؤ، دلوی ورځنځیرشرنګ کړ، لږه شېبه وروسته شینکۍ دلوړکمره په څوکه ولاړه وه، له اوښکوډکې سترګې یې دسپوږمۍ رڼاته ځلېدلې...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

حواله

هلک یو ځل بیا یو یو نوټ سره بېل کړ، خوله یې خوځېده، د هر نوټ په شنډه کې یو زر (۱۰۰۰) لیکل شوي وو، د اخر نوټ په بېلولو سره موسک شو، د بغل له جېب څخه یې سپین دستمال راوویست، د پیسو بنډل یې پکې تاو کړ، بېرته یې د بغل په جېب کې کېښود، شاته یې مخ واړو، په وروستۍ چوکۍ کې دوه کسان ناست ول، په خپلو کې یې خبرې سره کولې، هلک یو ځل بیا په بغل جېب لاس تېر کړ، ډاډه شو...زر یې په ډرېور غږ کړ:

— استاده! غرمه دې کړه، څه نو...حرکت وکه.

ډرېور د موټر مخته راتاو شو...مخکې دروازه یې نیم کښه کړه، ویې ویل:

— وروره! له هغې خوا ام خالي راغلی یم، فلانکوچ دی...په درې کسانو خو اوس نشم تلی.

هلک بېرته غلی شو، مخکنۍ چوکۍ ته یې وکتل...یو کس ناست و، ورپسې یې خالي چوکۍ شمار کړې، خوله یې وخوځوله:

— اووف...داخو شپږ کسان کم دي.

پدې کې یو بل کس موټر ته پورته شو، شاته چوکۍ ته یې وکتل خو زر د هلک بغل ته کېناست، په لاس کې یې د گنیو پلاستیک و، هلک ته یې وړاندې کړ، خوهلک ورته د نه خوړلو وویل...پلاستیک بېرته لېرې شو.

شېبه وروسته فلانکوچ په یوه تنگه دره کې روان و، سورلۍ په خپلو کې خبرې کولې، هلک له ښیښې بهر کتل...یو لاس یې تر څنگلې له ښیښې وبستی و، بل یې

په بغل جېب ټینگ نیولی و...

پدې کې یې تر څنگ خندا شوه، هلک زر لاس له ښیښې لېرې کړ، په خوا کې ناست کس ته یې سترگې واړولې...ناست کس ژول شوی گنی له خولې لاندې د پښو لور ته وغورځوه او په برېتو پټې شونډې یې وخوځولې:

— نور به دې لاس شخ شوی وي!.

هلک حیران شو...ناست کس بیا زیاته کړه:

— څوک یې درنه نه پټوي، لاس دې له جېبه لرې که!.

هلک داځل موسک شو، ویې ویل:

— کله مې دومره پیسې جېب کې ندي ایښې...ځکه.

برېتور سړي د گنیو پلاستیک هلک ته وړاندې کړ، ویې ویل:

— واخله! خوله دې خوږه که.

هلک له پلاستیک څخه دوه درې دانې پورته کړل، برېتور سړي زیاته کړه:

— نو یو دم دې دومره ډېرې پیسې له کومه کړې؟.

د هلک د خولې له کونج څخه اوبو لاره وکړه، زر یې لستوڼی پرې کش کړ، ژوره ساه یې واخیسته، ویې ویل:

— نن مې ورور راته له ایرانه حواله کړې، دا یې شپږم کال دی چې تلی.

هلک غلی شو...له خولې یې ژول شوی گنی لاندې وغورځېد، له بلې دانې څخه یې شاوخوا وتلې بځرکې لېرې کړل، زیاته یې کړه:

— د اوو کلونو خبره درته کوم...ورور ته مې په کلي کې کوژده وکړه، خو وروسته د جلۍ پلار ویل، که د یو ترکتور ماشین پیسې رانکئ، واده نه درکوم.

د هلک په تندي خوله کېناسته...سترگې یې درندې شوې، خو خپلې خبرې یې بیا وغځولې:

— بیا مې ورور د مزدورۍ دپاره ایران ته لاړ...ایله اوس یې د یو ترکتور پیسې حواله کړې.

د هلک سر درد وکړ...لږ غلی شو، خو بیا یې زیاته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــ ورسره وغږېدم...ویل یې...ځو ورځې وروسته را...

پدې کې د هلک خوله بنده شوه، سر یې پرې وګرځېد او سترګې یې پټې شوې.

شېبه وروسته هلک د سر درد حس کړ، پدې کې یې ولی وخوځېد...د چا غږ یې واورېد:

ـــ والکه!...پاڅېږه! په موټر کې خوب پوره کی!؟.

هلک سترګې پرانیستې...سر ته یې ډرېور ولاړ و، نېغ کېناست...شاوخوا یې وکتل، په چوکیو کې سورلی نه وه، موټر د کلي د بازار منځ کې ولاړ و.

د هلک سر بېرته لاندې وځړېد، پښو ته یې ژول شوي ګني پراته ول، زر یې لاس په بغل جېب کې دننه کړ...هک حیران پاتې شو، رنګ یې والوت، یو دم یې له خولې چغه ووته:

ـــ پیسې!...پیسې مې!!!؟.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library